

Tulák

Dalibor Vajnar

po

hvězdách

Tulák

Dalibor Vajnar

po hvězdách

www.hlaticha.cz

“Dopisy z cesty domů”

Dopisy z cesty domů. Domů...

Cítíš to slovo v sobě?

V srdci?

To teplo, zátoka spočinutí
pro unavenou a zjizvenou loď.
A každý šrám značí zkoušku,
z níž vzešlo poučení.
Zkoušku, kterou jsi zpracoval,
prohlédl ji až k jejímu hlubokému
významu. Protože nic se neděje
nadarmo.

Každý zhojený šrám je

schodem
do
nebes.

“Lod’ vesmíru”

Lod’ vesmíru na cestě k cíli.
A posádka nezná její kurs.
Mapy, sextant - nač to všechno?
To Veliký Stavitel stloukl hvězdná
prkna, sestavil kýl z komet a napnul
plachty z mlhovin. Pak korábu vdechl
i směr, ten neviditelný lodivod
a oceán nesmírnosti.

Jednoho dne, v jednom z životů
ti bude ukázán směr další cesty,
záblesk Skutečnosti s možností
jejího hledání.
A záleží jen na tvojí volbě.

Ale jak se praví v Růženci skvostných
drahokamů, je těžkým pochybením,
když si někdo, narozen jako člověk,
nevšímá posvátných nauk. Je pak
podoběn tomu, kdo se vrací
s prázdnýma rukama ze země
bohaté

“na
drahokamy...”

Ty musíš uvážít své konání.
Ne soudit, ale uvážít.
Kam pozvedlo tebe a kam ostatní.
Protože čas, ten drahocenný zlatý
prach, už zpět nezískáš, když jej
necháš uplynout mezi prsty.

A až přijde chvíle, příteli, až tě cesta
přivede tam, kde bude tvou volbou
odložit náklad své osobnosti
a stát se Sebou, vid', že nezaváháš...

Opravdu chceme, aby náš klid
závisel na tom, co činí někdo jiný?
Věci jen jsou. A zdání dobra nebo zla
jim dodává jen naše mysl.

Vlny na oceánu neustále vznikají,
mizí a oceán přesto neztrácí nic
ze své velikosti. Oblaka plují po obloze
sem a tam, nebe tím však nepřichází
o svoji hloubku.

Možnost volby má každý, v každém
přítomném okamžiku, v každém *ted'*.
Každý má právo na svoji pravdu.
Tu, kterou vykoupil svými slzami.
Jestliže to nechápu, pak jsem
nepochopil ani své vlastní slzy.
A k těm tvým jsem ztratil úctu.

Jak mnoho lidí setrvává ve jhu
vlastních myšlenek... A svoboda
tichého míru je jen

“krůček
vzdálená.”

“Tohle jako znamená co?”

Pamatuješ na tu otázku, která kdysi padla u plátna vonícího nezaschlými barvami? „Tohle jako znamená co?“ A v duchu ses soucitně smál.

Existuje hranice, za kterou nelze jít, za kterou již nelze obraz a poselství přibližovat aniž bys je rozmělnil. Obraz hovoří na určité úrovni - a nemá to nic do činění s lidským rozumem.

Ty se nemůžeš vyslovit jinak, než to činiš. Divák pochopí jen, došel-li již dosti daleko. Obrazy totiž nehovoří s těmi, kteří nemluví alespoň trochu jejich řečí. Snášet poklad z horské jeskyně do blátivého údolí, znamená, udělat z něj jen hroudu hlíny.

Utopit se v Bytí, jaká nádhera.
Chtění, vůle, touhy, odpor, žádost,
strach – jen okovy z myšlenek,
k nimž pojednou nalezneš klíč.
Snad ještě přibude úsměv na rtech,
ale to je jen perla, o které už vlastně
ani nevíš.

Pamatuj, odpověď je

“vždy
v tobě.”

“Nekonečný bod”

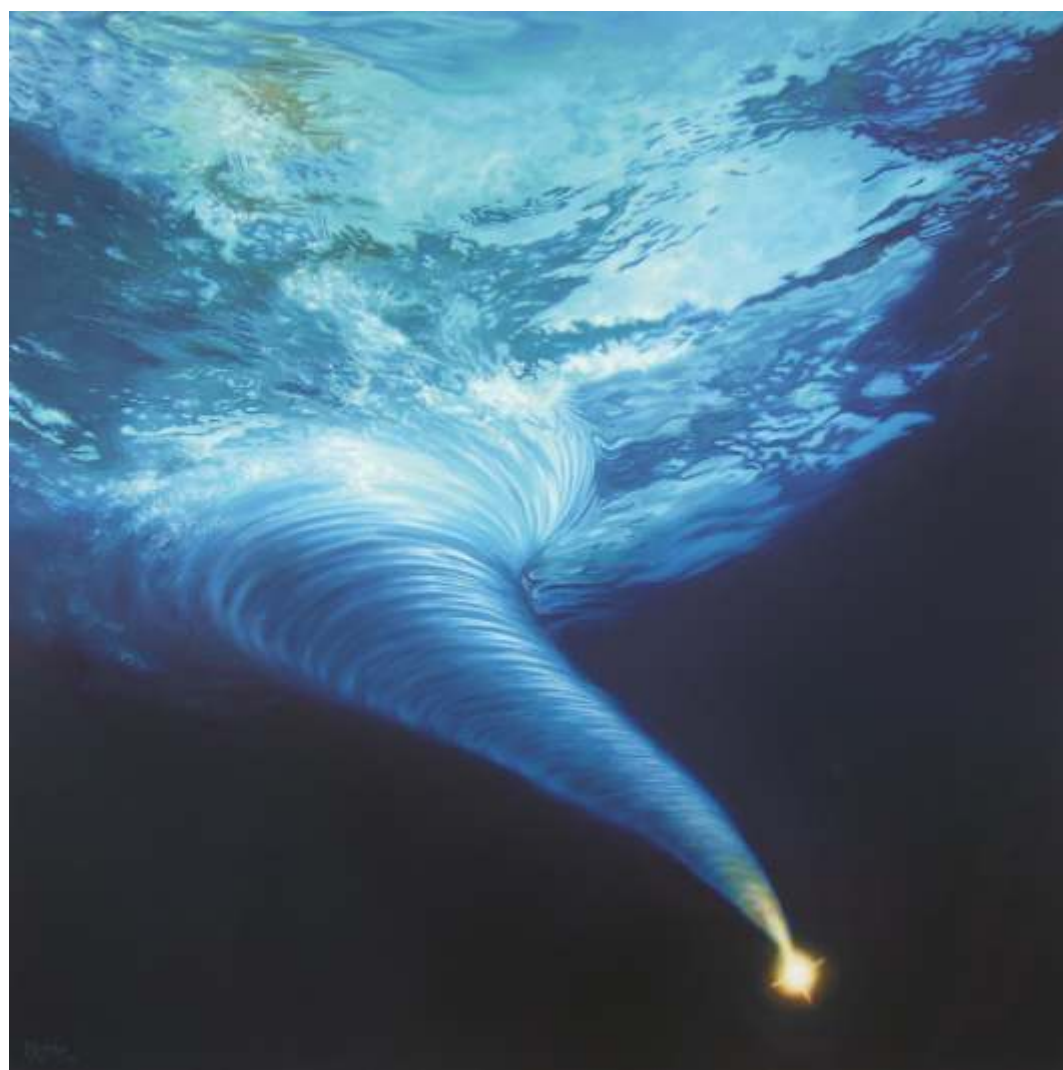
Nemohu ti ukázat žádné přesné místo, odkud bys na Pravdu lépe viděl, zvláště, pokud ji chceš zahlédnout očima tohoto těla.

Každé vyjádření je příliš hrubé, každý popis nepřesný. Mnohost a rozmanitost světa spěje k jedinému cíli - i vlny a vlnky se vracejí do oceánu, který ve skutečnosti nikdy neopustily. Tak jako ty.

▲ Dalibor Vajnar, **Nekonečný bod II**
(olej na desce, 2004, 63x65 cm)

Dalibor Vajnar, **Nekonečný bod** ▶
(olej na desce, 2002, 60x60 cm)

Není člověka, který by nebyl na Cestě. Někteří vědomě, jiní nevědomě. Všichni však směřují ke svému uskutečnění.

Protože vše je vývoj a zkušenosti negativní či pozitivní nás pomalu nebo rychleji posouvají po dráze zrání.

Ráno, když se probouzíš,
nerozvíjej ihned své myšlenky.
Nerozlišuj tady a tam, neuchopuj nic
do náruče mysli. Buď jen zrcadlem,
několik vteřin. Drahocenných vteřin.
A to vše, co se dosud zdálo být tak
pevné, se pojednou zhroutí jako
domeček z karet.

“Bud’ klidnou
hladinou
jezera.”

“Povoz na Cestě”

Přijmi odpovědnost za to,
co jsi uvedl do chodu. Vždy máme
volbu, jakoukoliv. A vědomá volba
tě zavazuje, abys jí nesl, dokud
nebudeš zbaven její tíhy.

Vše můžeš využít k vlastnímu
postupu, naprosto vše. V nemilých
událostech hledej příležitost, zdroj
pochopení. Volba tvého postoje tě
může povýšit. Tvá myšlenka a tvá
reakce, to ony se stanou ukazateli
hloubky tvého sebezapomnění.

Poděkuj i za zlobu, vede tě k růstu.
Buduj tak velkodušnost, trpělivost
a nadhled. Vidíš? Kolem tebe jsou jen
samé dary, pouze někdy v nevábnném
obalu. Nevšímej si tedy střelců
se zlým pohledem. Letící šíp tě
zasáhne, jen když se považuješ
za cíl... Pochop, že jediným cílem
střelce je pouze on sám a zraní
především sebe.

A zdánlivé příjemnosti?
Měř dvakrát, protože mohou být pastí,
v níž nadlouho ustrneš.

Události.
Cizelěři diamantu tvé duše, přáteli.
Zdali ti kdo zkřížil cestu nebo tě osočil
zlým slovem? V duchu poděkuj.
Hle, stal se tvým povozem na Cestě.

“Sladké ticho”

Rozhlédni se kolem,
zaposlouchej se... Hluk.

Mluvím o hluku slov, hluku myšlenek. A povšiml sis, příteli, jak je ticho nechtěné? S blížícím se tichem totiž narůstá obava lidí, že přestávají být. A mají vlastně pravdu, přece - z čeho jsou uhnětené všední životy, než z hluku, z víru slov, postojů a dedukcí? Ticho pojímá toto vše do své bezednosti. A odtud ten strach těch, kteří své bytí vidí v hluku.

Sladké ticho. Plátno, bez kterého by ses neprojevil. Svátost mlčení. A nemluvím o zádumčivosti, protože ta je jedem. Mluvím o úsměvu na rtech, které se vůbec nemusí pohnout k tomu, abys skutečně BYL.

Keře „pámelníku“

Stál u řady keřů. Obsypány bílými kuličkami byly bohatým zdrojem zábavy houfu dětí; přeci jen, skákat z plotu do jejich pružných větví a pak to mnohokrát opakovat, to už vyvolá nadšený jáсот.

Jenže jeho pohled, ještě před chvílí soustředěný pouze na hru, nepatřil nyní keřům ani dětem. Jakoby zasažený bleskem a vzdálený tomuto světu, narůstal v něm pocit, že přestává být sám sebou nebo spíše tím, čím doposud myslel, že je. To vše, čeho se ještě před okamžikem mohl dotýkat jako něčeho druhého, bylo pojednou hluboko v NĚM.

Ale v kom vlastně?
Protože on, okouzlený a současně zmatený, v tu chvíli nedokázal ukázat na své tělo a říci: „Toto jsem já“.

Keře pámelníku. Obdivuhodné keře. Dokázaly překlenout vzdálenost mezi „tam“ a „zde“. Dětské hlasy k němu doléhaly zblízka, ale tato blízkost se měřila na světelné roky. Míhající se postavy dětí jej obklopovaly jako hejno duhových rybek v akváriu, přesto však nemohl být na odlehlejším a tišším místě...

Na té bývalé železniční trati stál sotva několik minut a tehdy poprvé se ptal sám sebe: „Co je tento svět, který vnímám kolem sebe a zároveň hluboko ve mně? Kdo jsem já, který cítím, že tyto věci, které mě navenek obklopují, jsou kdesi uvnitř? A co ostatní? Jak oni vidí svět?“

Malý chlapec zde stál v přítomnosti něčeho nádherného, co překračovalo hranice jeho dosavadního světa. Obklopen a přece vstřebávající. A tehdy vstoupil na svou Cestu.

Sepjaté ruce.

Sjednocení, pokora, prosba, modlitba
a odevzdání.

“Klenba nad tvou hlavou”

Myslíš, že můžeš vyhovět všem?
Rozmanitosti tolika nároků
a očekáváníí?
To není tvým úkolem.
Zůstaň v míru se svým nitrem,
se spravedlivým zřením.

A že jsi snad pro někoho terčem?
Cožpak lze světlo rozdrtit pěstí?

Víš, tohle všechno kolem...
Neber to až tak vážně.
Důležité především je,
aby SES nalezl.

A to ostatní?
Jednoho dne to objevíš právě
v Sobě.

Můj tanec, již pomalý,
tisíci léty zemdlelý...
Uvádá, vrací se zpět.

Mysl však, jak zrcadlo čistá,
nečistot prostá - píseň Míru
bude pět...

Zrození a smrt.
Povstání vlny a její návrat do oceánu.
Nekonečný tanec příčin a následků
bez konce...

Bez
„konce?“

V důvěře i rozechvělosti,
v jistotě i v tápání

“^v Tobě
spočívám.”

Jít životem naplněn posvátnou úctou,
cítit Tvé vroucí dotyky, Pane.
V srdci stále na kolenou v pokorné
modlitbě a radostném odevzdání.

Moci se těšit z Tvé stálé přítomnosti
a nechat se vést v plné důvěře.
Spočívát v Tobě, procítat v Tobě.
Rozplýnout se v Tobě.
Miluji Tě.

Ta cesta není dlouhá
ani
„jeden krok.“

A Tvůj syn měl pravdu, když říkal:
„Kdo život svůj pro mne ztratí,
nalezne jej.“

Pane, jsi mým světlem,
mým rádcem.
V Tebe vkládám svou víru...

Jsi mojí jistotou, dovolil jsi,
abych poodhalil Tvůj plášť

a
“pozbyl
pochyb.”

A mohu jít kamkoliv,
stejně při tom spočívám
ve Tvém náručí, mé skutky
otisknuty ve Tvé paměti.

Hluboká víra - kotevní lano spojující loď
hledání s nekonečným oceánem.

Modlitba - opora srdce a mysli,
tibetské praporky nesoucí její slova
do celého vesmíru.

Hloubka je nebe a nebe je hloubka.

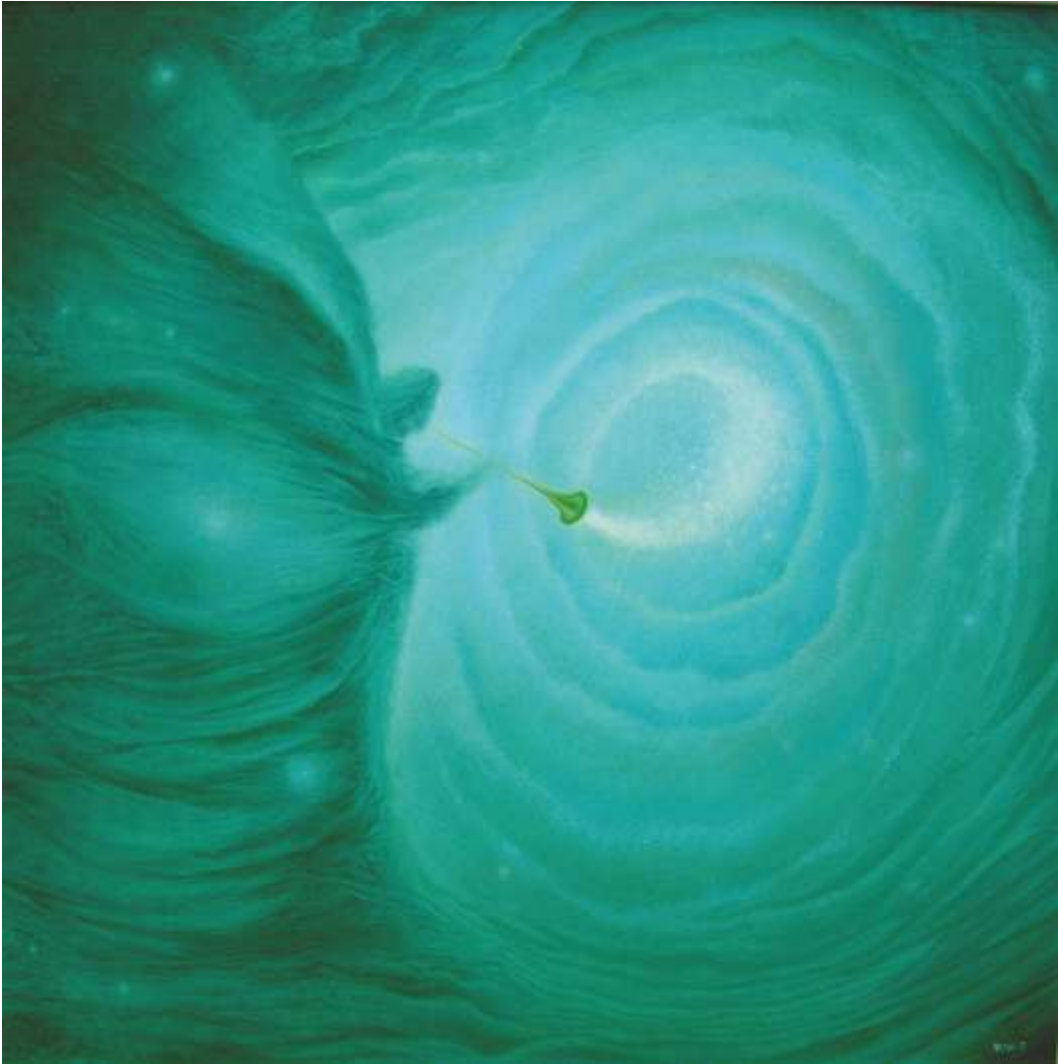
Vždyť nepopírám tento svět,
nezpochybňuji jej, a pokud si myslíš
opak, mýlíš se. Pouze ti ukazuji jeho
místo, kam patří. Ukazuji ti povahu
jeho existence.

Tento svět je v TOBĚ, příteli.
V TOBĚ, kterého neznáš.
A jdeš životem, aby ses upamatoval
na to, kým jsi.

“Mysl,
ta velká
čarodějka...”

Je totiž veliký rozdíl mezi skutečností
a existencí, mezi Bytím a zdáním,
které tak snadno přijímáš, jakoby
tvůj sen byl skutečný.

Ale je zde i cesta vedoucí
k probuzení z tohoto snu.
Nehovořím k tobě, abych ničil,
ale abych zanechal znamení.
Budovat pak musíš ty sám.

Každý z nás je na cestě.
Každému je nabídnuto poznání Grálu.
A každý dojde k míru.

Ptáš se, co je to pomíjivost. Vidíš ty
lidi okolo? Nás všechny? A všechny
lidi, kteří nyní na světě žijí?
Od této chvíle za sto let budeme
všichni mrtví.

To je

“pomíjivost...”

Ta, jež ti připomíná, že tvé dny jsou
sečteny již tvým zrozením.

Pomíjivost.

Jež jednoho dne obrátí dychtivé
toužení v lhostejnost a prázdno.

Pomíjivost.

Když vůni tvé milé již vdechuje
kdoš jiný.

Pomíjivost.

Když slzy oschnou a úsměv opět
oblaží rty.

Pomíjivost.

Jež moudře odhaluje skrytou pravdu.

Pomíjivost.

Ta učitelka věčnosti.

„Tvůj příběh“

Celou tu dobu poznáváš sám sebe. Je to především tvůj příběh. Odrážíš se v něm a všechny tvé volby jej utvářejí. A jsi jím veden až k pochopení zápletky na konci tvé vlastní knihy...

Mé ruce - závoj, který mizí.
Snad nic mi více není cizí, teď.
Teď!

Mé tělo - nádoba z cínu.
Jen střídáním světla a stínu
pozbyla lesku, hledajíc stezku.

Má duše - rozpouští se.
V absolutna míse hnětená,
jak láska Ti k nohám snesená.
Jaká to slast - o níž již nevím.

Mé vědomí - je vším, tak jemné.
Procitlo po noci temné,
splývá s Podstatou.
Kdy růže rozkvetou?

Teď. Teď!

